Wat gebeurt er wanneer de samenleving terug spreekt?

Poetische samenvatting van de Rotterdam-Lezing 1.0
Gedicht van Sherida Patra

Zuid is een tuin waar mensen elkaar groeten, waar handen elkaar vinden om iets te dragen. Tussen stoeptegels en balkonplanten groeit iets dat geen statistiek kan vangen.

Jarenlang kwamen ze, met vragenlijsten als netten, woorden als “doelgroep”, “achterstand”, “interventie” — taal die meet, maar niet ontmoet.

Ze namen onze verhalen en keerden terug met diploma’s, met titels, met rapporten die in laden verdwenen waar wij geen sleutel van hebben.

Wij bleven achter met de echo van beloftes, met onderzoeks-moeheid die niet uit de lucht kwam vallen maar uit herhaling, uit het steeds opnieuw gezien worden zonder erkenning.

Wat heeft het ons gebracht? Wie heeft geteld hoeveel dromen zijn uitgebleven, hoeveel kansen zijn verdampt in de hitte van beleidsstukken?

Wij vragen geen applaus, wij vragen een spiegel. Onderzoek dat terugpraat, dat luistert, dat zichzelf durft te bevragen met dezelfde scherpte waarmee het ons bevraagt.

Want wij zijn geen casus, wij zijn gemeenschap. Geen risico, maar bron. Geen kwetsbare wijk, maar veerkrachtige stad in het klein.

En als je echt wilt weten wat Zuid oplevert, kom dan zitten, zonder vragenlijst, zonder stopwatch, met lege handen en een open hart.

Dan zul je horen hoe onze stemmen samen klinken, niet als data, maar als koor. En misschien, heel misschien, zal de echo dit keer blijven hangen.